

හින්දි - සිංහල ඇතැම් ව්‍යවහාරයන්හි භාවිතය පිළිබඳ විග්‍රහයක්

ආචාර්ය බණ්ඩාර මැණිකේ විජේතුංග.

හින්දි හා සිංහල භාෂා ඉන්දු ආර්ය භාෂා ගණයට අයත් වේ. හින්දිය ඉන්දියාවේ භාවිත වන අතර සිංහලය ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවහාර වේ. සිංහල භාෂාව කථා කළ පිරිස ක්‍රි.පූ. 5 වන සියවසේ පමණ ඉන්දියාවෙන් ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණ ජනාවාස පිහිටුවා ගත් අයුරු වංසකථා තොරතුරුවලින් හෙළිවේ. යටේත්ත භාෂා මෙසේ අන්‍යාන්‍ය වශයෙන් දුරස්ථ වූ රටවල් දෙකක් අතර ව්‍යවහාර වෙමින් පරිණාමයට පත් විය. මේ ලිපියේ අරමුණ වන්නේ හින්දි-සිංහල භාෂාවල ඇතැම් ව්‍යවහාරයන්හි දක්නට ලැබෙන සමාන / අසමාන ලක්ෂණ විමසා බැලීමයි.

හින්දියට සංස්කෘත හා ප්‍රාකෘත භාෂාවල ව්‍යවහාර විශාල සංඛ්‍යාවක් තත්සම වශයෙන් එකතු වී ඇති බව පැහැදිලි ය. පාරසී හා අරාබි භාෂාවලින් ගත් ව්‍යවහාර ද පෘතුගීසි, ලන්දේසි හා ඉංග්‍රීසි වැනි යුරෝපීය භාෂාවල ව්‍යවහාර ද හින්දියට එකතු වී ඇත. මේ අතර සිංහලයේ ද සංස්කෘත හා ප්‍රාකෘත භාෂාවලින් මෙන් ම පෘතුගීසි, ලන්දේසි හා ඉංග්‍රීසි භාෂාවලින් ගත් ව්‍යවහාර දක්නට ලැබේ. මේ හැර සිංහලයේ දෙමළ භාෂාවෙන් පැමිණි ව්‍යවහාර ද පවතී.

හින්දි - සිංහල භාෂාවල ව්‍යවහාර පිළිබඳ ගවේෂණයකදී හෙළිවන විශේෂ දෙයක් නම් යම් යම් සමානතා මෙන් ම අසමානතා ද මේ භාෂා දෙකෙහි දක්නට ලැබීමයි. සමානතා පවතින්නේ යටේත්ත භාෂාද්වයටම සංස්කෘත හා ප්‍රාකෘත භාෂාවලින් ද පෘතුගීසි, ලන්දේසි හා ඉංග්‍රීසි භාෂා වලින් ද පැමිණි

ව්‍යවහාර අතර යි. මෙබඳු ඇතැම් යෙදුම් භාෂා දෙකෙහි අසමාන ස්වරූපයෙන් ව්‍යවහාරයට පත්වීම ද දක්නට ලැබේ. මෙතෙක් දැක්වූ කරුණුවලට අදාළ උදාහරණ විවිධ අංශ යටතේ මෙසේ දැක්විය හැකි ය.

ඥාති සම්බන්ධතා හඟවන ඇතැම් නාම පද භාවිතයේ දී මේ භාෂා දෙකෙහි කිසියම් සාමාන්‍යයක් දක්නට ලැබෙයි. ඒ සඳහා පහත දැක්වෙන නාම මෙහි දී විශේෂ අවධානයට යොමු කළ හැකි ය.

හින්දි	සිංහල
මාතා, මාතාජී, මාං	මව, අම්මා, මැණියෝ
අම්මා	අමඩ් (පැරණි ව්‍යවහාරය)
පිතා, පිතාජී, බාබුජී	පියා, තාත්තා, අප්පච්චි
බාජ (පැරණි)	පියතුමා, පියාණෝ, බජ (පැරණි)
බඩ් මාං	ලොකු අම්මා
ජේට් මාං, මොසී	පුංචි අම්මා
මාමා	මාමා, මයිලණුවෝ (පැරණි)
වාවා	බාජපා
බේටා, පුත්‍ර	පුත්‍රයා, පුත, පුතණුවෝ
පුත්‍රී, බේට්	දුව, දුවණිය (දියණිය)
භාර්, භය්යා	සහෝදරයා
බැහන්	සහෝදරිය
බඩා භාර්	අයියා

බඩ් බැහැන්, දීඳී අක්කා
 ජෝටා හාරි මල්ලී

ජෝටී බැහැන් නංගී

ඉහත නිදසුන් විමසීමේ දී හෙළි වන්නේ මව හා පියා උදෙසා භාෂා දෙකේ යෙදෙන නාමවල ගෞරවාර්ථය දැක්වීමට හින්දියේ ජී රූපය ද සිහලයේ ඇණි, ආණ, අණු හා අණි ප්‍රත්‍ය ද එක් වන බවයි. මාමා යන්න භාෂා දෙකේම සමානාර්ථවත්ව යෙදේ. බාප්පා උදෙසා යෙදෙන වාචා යන්න හින්දියට පමණක් විශේෂ වූවකි. පුතා හා දුව සඳහා වූ ව්‍යවහාර භාෂා දෙකේ වෙනස් වේ. හින්දියේ බේටා යන්න පුතා සහා එක් වන අතර දුව සඳහා ඊ පුත්‍රය යෙදීමෙන් පුත්‍රී, බේටී යන රූප සාදාගෙන ඇත. සිංහල යේ දුව යන්න සංස්කෘත දුහිතෘ ඔස්සේ පරිණාමයට පත්වී ඇත. සහෝදරයා හා සහෝදරී උදෙසා යෙදෙන නාමවල පෙනෙන්නේ මීට වඩා වෙනස් ස්වරූපයකි. හින්දියේ භාජ්, භය්යා (සහෝදර) යන රූප සංස්කෘත භ්‍රතෘ ඔස්සේ ද බහන් (සහෝදරී) හගිනි ඔස්සේ ද පරිණාමයට පත්වී ඇත. එහෙත් සිංහලයේ සහෝදර (සහ + උදර = සමාන උදරයක් ඇත්තේ) යන්නට ඊ ප්‍රත්‍යය එක් වීමෙන් සහෝදරී යන්න සෑදී ඇත.

සිංහලයේ අය්යා හා අක්කා යන නාම වලට සමානව යෙදෙන තනි රූප හින්දියේ දක්නට නොලැබේ. ජෝටා හා බඩා යන රූප එක් වීමෙන් කුඩා හා ලොකු යන විශේෂතා දැක්වේ. හින්දියේ තවත් විශේෂතාවක් වනුයේ මේ රූප ස්ත්‍රී - පුරුෂ ලිංග අනුව ජෝටී හා බඩ් වශයෙන් වර නැගීමයි. විශේෂණ පද ලිංග අනුව වර නැගීම සිංහලයේ දක්නට නොලැබේ.

හින්දි - සිංහල දෙකේ ඇතැම් ප්‍රත්‍ය භාවිතයෙහි ද කිසියම් සාමාන්‍යයක් දක්නට ලැබේ. එහෙත් මෙහි රූපීය සාමාන්‍යයක් නොමැතියි. නාම ප්‍රකෘතියක් සමඟ යමක් කරන්නා හෝ යමක් නියුක්ත වන්නා යන අර්ථ දැක්වීම සඳහා සිංහලයේ යෙදෙන

'කාර' හා 'කාරී' ප්‍රත්‍යය ද හින්දියේ 'වාලා' හා 'වාලී' ප්‍රත්‍යය ද භාවිතය අතින් සමානත්වයක් උසුළයි. ඒ සඳහා පහත දැක්වෙන නිදසුන් මෙහිදී විමසා බැලිය හැකිය.

හින්දි		සිංහල	
පුරුෂ	ස්ත්‍රී	පුරුෂ	ස්ත්‍රී
ලකඩ් වාලා	ලකඩ් වාලී	දරකාරයා	දරකාරී
දුඩ් වාලා	දුඩ් වාලී	කිරි කාරයා	කිරිකාරී
අක්බාර්වාලා	අක්බාර්වාලී	පත්තරකාරයා	පත්තරකාරී
චිට්ටීවාලා	චිට්ටීවාලී	ලියුම්කාරයා	ලියුම්කාරී
කුට්ටේවාලා	කුට්ටේවාලී	බොරු කාරයා	බොරුකාරී
ගාඩ් වාලා	ගාඩ් වාලී	කරත්ත (රිය) කාරයා	කරත්ත කාරිය
මජලී වාලා	මජලී වාලී	මාලු කාරයා	මාලුකාරිය
රොටී වාලා	රොටී වාලී	පාන් කාරයා	පාන් කාරිය
ශහනාර් වාලා	ශහනාර් වාලී	නලා කාරයා	නලාකාරිය

මේ භාෂා දෙකේ සංඛ්‍යා පද සමඟ යෙදෙන 'වන' හෝ 'වැනි' ප්‍රත්‍ය භාවිතය ද සමීප වන බවක් දක්නට ලැබේ. හින්දියේ 'වාං' යන්න සිංහලයේ 'වන/වැනි' ප්‍රත්‍ය සමඟ මෙහිදී සසඳා බැලිය හැකිය.

හින්දි	සිංහල
පාංචවාං	පස්වන/වැනි
ජට්ට්වාං	සයවන/වැනි

සාන්චාං	සත්වන/වැනි
ආධීවාං	අවන/වැනි
නොවාං	තවන/වැනි
දසවාං	දසවන/වැනි
ගාරාභවාං	එකලොස්වන/වැනි

එහෙත් සිංහලයේ පළමුවන/වැනි, දෙවන/වැනි, තෙවන/වැනි හා සතරවන/වැනි රූප යෙදෙකක් හින්දියේ "වාං" ප්‍රත්‍යය මේ සංඛ්‍යාවලට එක් නොවේ. ඒ වෙනුවට හින්දියේ පිළිවෙලින් පැහැලා, දුස්රා, තිස්රා, වොචා යන රූප යෙදේ.

සංඛ්‍යා නාම භාවිතයේ පෙනෙන තවත් සාමාන්‍යයක් නම් ගුණිතය දැක්වීමට යෙදෙන ගුණ යන රූපයයි. මෙය භාෂා දෙකේම සමාන රූපයෙන් යෙදෙන ආකාරය පහත දැක්වෙන නිදසුන්වලින් හෙළි වේ.

හින්දි	සිංහල	හින්දි	සිංහල
දුගුනා	දෙගුණය	සාත්ගුනා	සත්ගුණය
තිගුනා	තෙගුණය	ආධගුනා	අටගුණය
වොගුනා	හතරගුණය	නොගුනා	නව ගුණය
පාචි ගුනා	පස් ගුණය	දස්ගුනා	දස ගුණය
ඡයගුනා	හය ගුණය		

"වරක්" යන අර්ථය උදෙසා යෙදෙන "වාර" (බාර්-හින්දි) යන රූපයෙහිද හින්දි-සිංහල භාෂාවල සාමාන්‍යයක් දක්නට ලැබේ. පහත දැක්වෙන නිදසුන් මෙහි දී විමසා බැලිය හැකි ය.

හින්දි	සිංහල
එක් බාර්	එක් වර
දෝ බාර්	දෙවර
තීන් බාර්	තෙවර / තුන්වර
චාර් බාර්	හතර වර
පාචි බාර්	පස් වර
ඡය බාර්	සය වර
සාත් බාර්	සත් වර
ආධී බාර්	අට වර
නො බාර්	නව වර
දස් බාර්	දස වර

සතියේ දවස් සඳහා මේ භාෂාවල යෙදෙන නාමවල 'ද' රූපය සිංහලයේ යෙදෙන අතර හින්දියේ යෙදෙන්නේ 'වාර්' රූපයයි. ඒ ඒ දවස් හැඳින්වීමට යෙදෙන වචන මේ භාෂා දෙකේම වෙනස් වේ. හින්දි නාම සිංහල ලේඛන ව්‍යවහාරයට ළං වන බව පෙනේ. පහත දැක්වෙන නිදසුන් මේ යටතේ සලකා බැලිය හැකිය.

හින්දි	සිංහල
රවිවාර්/ඉතවාර්	ඉරිදා
සෝමවාර්	සඳුදා
මංගල වාර්	අභහරාවාදා

බුධවාර්	බුධාදා
ගුරුවාර් / බ්‍රහස්පතිවාර්	බ්‍රහස්පතින්දා
ශුක්‍රවාර්	සිකුරාදා
ශනිවාර්/ශනිවර්	සෙනසුරාදා

පුරාතන හා මධ්‍යතන ඉන්දු ආර්ය ඇතැම් වචන හින්දි - සිංහල භාෂා දෙකේ පරිණාමයට පත්ව ඇති බව පැහැදිලි කරුණකි. මේ රූප බොහෝ විට අර්ථ නිරූපණය ද භාෂා දෙකේ වෙනස් වේ. ඒ බවට නිදසුන් මෙසේ දැක්විය හැකි වේ.

හින්දි	සිංහල
සුරජ්	සුරයයා/ඉර
වාංඳ්	සඳ/හඳ
රාක්	රූප/රාත්‍රිය/රූ
බීජලී	විදුලිය
ගරජනා	ගෙරවීම/ගරජනාව
වරෂා/බාරිස්/බරස්තා	වැස්ස/වරෂාව
වරස/බරස්	වරෂය, වසර
ආදර්, පාර්(ගෞරව)	ආදර
ගන්ධගී (ගඳ)	ගඳ, (දුගඳ) ගන්ධ
අංජු (අවසරය)	ආඥා (අණ)
සුගන්ධ, බුශ්බු	සුවඳ

අන්ධා	අන්ධයා
ශූංභා	ගොඵවා
බැහැරා (බහරා)	බිහිරා/බිහිරි
රෝගී	රෝගියා
බේත්	කෙත
පති	පති/ස්වාමියා
පත්නී	පතිනිය/බිරිඳ
යුවති	යුවතිය
ශ්‍රීමතී	ශ්‍රීමති
කුමාරී	කුමරිය (තරුණිය - විවාහ නොවූ)
ජල් බුන්ද්	ජල බින්දු
රූප්	රූපය
දාංත්	දත්
ආංඛී	ඇස්

හින්දියෙහි යෙදෙන නිපාත හා ක්‍රියා පද වල ද සමීප බවක් හා එක්ව යන ස්වභාවයක් සිංහල ව්‍යවහාරය තුළින් දැකිය හැකි වේ.

හින්දි	සිංහල
සේ, තක්	සිට, දක්වා
ජබ් තක්, තබ් තක්	යම්තාක්, එතෙක්

ජානා/ආනා	යෑම/ඒම
ආයා/ගයා	ආව/ගියා
බායා/පියා	කෑම/බීම
කහා/සුනා	කීම/ඇසීම
නහී	නැහැ
කහා	කොහෙ(ද)

පෘතුගීසි, ලන්දේසි හා ඉංග්‍රීසි වැනි යුරෝපීය භාෂාවලින් හින්දි-සිංහල භාෂා දෙකම පෝෂිත වී ඇති ආකාරය පහත දැක්වෙන නිදසුන් වලින් හෙළි වේ.

හින්දි	සිංහල
අවාර්	අව්වාරු
අල්පින්	අල්පෙනිකිය
අල්මාරි	අල්මාරිය
කම්රා	කාමරය
දර්වාජා	දොර
සාබුන්	සබන්
කමීෂ්	කමිසය
ඵරුක්	අරක්කු
බියර්	බියර්
කෙඩෙට්	කැඩෙට්

රක්	රාක්කය
කපු	කපු
චීනි	සීනි
අනන්තාස්	අන්තාසි
බෝතල්	බෝතල
දාසි	දාසිය

මෑත අතීතයෙහි සිට හින්දි පුද්ගල සංඥා නාම සිංහලයට ඇතුළු වන්නට පටන් ගෙන ඇති බව පෙනේ. ළමයින්ට නම් තැබීමේ දී පළමුවන නම සඳහා හින්දි නාම තෝරා ගැනීමට ලාංකික දෙමව්පියන් දැඩි රුචියක් දැක්වීමට පටන් ගෙන තිබීම මෙයට හොඳම උදහරණයකි. මේ අනුව ලාල්, සනිශ්, ප්‍රදීප්, උෂා, උමා, ගායත්‍රී, සාවිත්‍රී, ලක්ෂ්මී, අයෝධ්‍යා, විණා, දුල්හානි, මෝහන්, සන්ධ්‍යා, ප්‍රහාන්, කුමාර්, මීනා, සුබෝධ, විනෝද්, ආශා, රාකේශ්, යනුවෙන් ඉතා දැඩි ලෙස පුද්ගල සංඥා නාම සිංහලට ඇතුළු වී ඇති බව පැහැදිලි ය. මින් සමහර ශබ්ද සංස්කෘතයෙන් හින්දියට පැමිණි ඒවා බවද පැහැදිලි ය.

මෙතෙක් දැක්වූ කරුණු අනුව හෙළි වන්නේ සිංහලය ස්වකීය ජන්ම භූමියෙන් ඉවත් ව ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවහාරයට පත්වීම නිසා හින්දි භාෂාවෙන් දුරස්ථව පරිණාමයට පත්වූවක් ඇතැම් ව්‍යවහාර අතින් මේ භාෂා දෙකේ සමීප සම්බන්ධතාවක් පවත්නා ආකාරයයි.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

1. මහාවංශය - අග්ගමහා පණ්ඩිත ඒ.පී.බුද්ධදත්තපේර, ගුණසේන කොළඹ 1959

2. ශ්‍රී සුමංගල ශබ්ද කෝෂය (සිංහල - සිහලාර්ථ), ද්විතීය සංස්කරණය, ශ්‍රී සෝරත නාහිමි, අනුලා මුද්‍රණාලය, කොළඹ 1963.
3. සවිත්‍ර ව්‍යාකරණ ශෝධ තථා රචනා (හින්දි), ශ්‍රී ශරණ අශෝක් ගුප්ත හා ශ්‍රීමතී සරෝජී භාර්ගව-1995.
4. සංක්ෂිප්ත හින්දි ව්‍යාකරණ (හින්දි) - කා විතා ප්‍රසාද්ගුරු නාගරී ප්‍රචාරිණී සභා, කාශි, 2007
5. සරල හින්දි ව්‍යාකරණ - නවීන ගුප්ත, වන්ද කපුරු, විද්‍යාවිහාර, නවදිල්ලිය, 1983.
6. සිංහල භාෂාව - නියධෝර් ජී. පෙරේරා, 1932 කොළඹ.